

Λόγιοι δὲ, ἡ κανδήλα (αἱ καὶ φωταγωγοὶ
 αὐριώτερον λεγόμεναι) φαίνονται ἔμπροσθεν τῶν
 Δεσποτικῶν ἁγίων εἰκόνων ἑπτὰ, τὰ ἑπτὰ χα-
 ρίσματα τοῦ παναγίου Πνεύματος ὑπεμφαίνου-
 σαι· (Ἀποκάλυψ. ὁ. 5.) ἀρκεῖναι δὲ ἀργυρόχυ-
 τοι, καὶ κατὰ σειρὰν ἐκκερμεῖς ἀπὸ τρυφεροῦ
 καὶ περιχρόστου σιδήρου, πλαγίως προσεσσιδομέ-
 νου εἰς τὴν μεγάλην ἄνωθεν κορωνίδα. Ἡ δὲ
 πρὸ τῶν ἁγίων Θυρῶν κανδήλα, ἀκοίμητος τη-
 ρεῖται διὰ παντός. Πρὸς δὲ τούτοις ταῖς λύ-
 χνοις, ὁμοίως κατὰ σειρὰν, ἔμπροσθεν τοῦ Εἰκο-
 νηστασίου θεωροῦνται κηρίονες τέσσαρες, δύο ἐξ
 ἐκτετέρων, γλαφυροὶ ἐξωγερημένοι, οἳ τινες, μό-
 νον τῆς ἀνωτέρας ἑκτας ἀλλασσομένης, ὑπάρ-
 χουσιν ἀδαπάνητοι. Ἔχουσι δὲ καὶ βάσεις ἐκ
 χαλκοῦ πολυδιδάλου καὶ καταχρόστου, πεποιη-
 μένης τῷ 1613. Μεταξὺ δὲ τούτων καὶ προ-
 πόμιοι λαμπροστάται δύο διαπρέπουσι, με-
 γάλοι καὶ ἀργυρόχυτοι· καὶ ἕτεροι ὀρειχάλκινοι
 τέσσαρες, οἱ καὶ σταθεραὶ λεγόμενοι. Παρὰ
 τούτους δὲ κίονοι καὶ ἄλλαι κανδήλαι μέγαλαι
 δύο, ὀλίγυροι καὶ αὐταί, ἡ μὲν κατὰ τὸ μέσον
 τοῦ χοροῦ, ἡ δὲ πρὸς τὴν ὀρχίαν τοῦ Νάρθηκος
 πύλιν· καὶ ἄλλαι τρεῖς πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὑ-
 περῶνα τῶν κιγκλίδων φεγγοδολοῦσαι· καὶ ἕτε-
 ραι δὲ διάφοροι πολλὰ τοῦ εὐαγοῦς Νχοῦ
 καταυγάζουσιν, ὡς ἀστέρων φέγγη διεσπαρμέ-
 ναι, ὀργυραὶ καὶ καλλιτέχναι· ὅλαι τὸν ἀριθμὸν
 δεκαεπτά. Καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Ναόν.

Τοῦ δὲ Θείου Βήματος, ἔχοντος πρὸ τῆς εἰ-
 σόδου βαθυμίδας ἐκ μαρμάρου κοκκίνου δύο, τὸν
 ὄροφον ἀπαρτίζουσι τρεῖς θόλοι. Καὶ ὁ μὲν μέ-
 σος, εἰς πισσοὺς στηριζόμενος, ὑπερφερῆς ὑπάρ-
 χει καὶ καμαρωτός. Συνήρτηται δὲ τούτῳ καὶ
 τὸ κατ' ἀνατολάς, ἄνωθεν τῆς ἱερᾶς κόγχης, ἡ
 καὶ ἀψίδα, ψηφιδωτὸν ἡμιθόλιον· ἐν ᾧ πρόκει-
 ται, ἱχνογραφημένος ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Θωμᾶ τοῦ
 Βαθᾶ, ἡ κάλλιον Παθᾶ, (τῷ 1597-98), καὶ ἐπὶ
 θρόνου καθήμενος, οἶον εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων
 τοὺς ἐπ' αὐτῷ πεποιθότας, ὁ Δεσπότης Χριστὸς,
 πασιφανῆς καὶ περίσεμνος. Ἐκ δεξιῶν δὲ αὐ-
 τοῦ, πρὸς τὸ βύρειον μέρος τοῦ καμαρωτοῦ θό-
 λου, πάρεστιν ἡ Βασίλισσα καὶ πάναγνος αὐτοῦ
 Μήτηρ· ἐξ ἀριστερῶν δὲ, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης·
 ἀμφότεροι ἐστῶτες καὶ ἰσομεγέθεις, κατὰ τὰς
 ἱχνογραφίας τοῦ ἐκ Μήλου Ἰακώβου τοῦ Βα-
 σιλᾶκη, καὶ τοῦ Κρητὸς ἱερέως Ἰωάννου τοῦ
 Βλαστοῦ, τοῦ καὶ ἐπιλεγομένου Μπουνιαλέ-
 του. Καὶ ταῦτα πάντα διὰ χρυσαυγῶν ψηφί-
 δων κάλλιστα μεμουσειωμένα ὑπὸ Ἰωάννου Ἀν-
 τωνίου τοῦ Μαρίνη καὶ Ἀλοῦσίου τοῦ Γαετά-
 νου. Ἡ δὲ ἱερὰ κόγχη, δύο θυρίδας ἔχουσα, πα-
 ριστάνει ἐπὶ σανίδας, ἐμμελῶς πρὸς ἀλλήλας συ-
 νηρμοσμένους καὶ διαchrύσους, ἐξωγραφημένην ἐν
 τῷ μέσῳ τὴν ἀγίαν μορφήν τῆς Παρθένου, τὰς
 ἀχράντους αὐτῆς χεῖρας πρὸς τὸν Υἱὸν ἐξελπού-
 σης, ἐκκτέρωνεν δὲ Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ τοὺς
 Ἀρχιστρατήγους. Πρὸς δὲ τὰ ἀνωτέρω ὑπάρχου-

σιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν πολυόμματα καὶ ἑξαπτέρυ-
γα, καὶ ζώνη γύρωθεν λευκή, φέρουσα ἐπιγε-
γραμμένον τὸν ὑπ' αὐτῶν ἀσιγήτοις στόμασιν
ᾄδόμενον ἐπινίκιον ὕμνον· Ἁ γ ι ο ς, Ἁ γ ι ο ς, Κ ὺ-
ρ ι ο ς Σ α β β α ῶ θ κτλ. Αὐτῆς δὲ τῆς Θεομήτο-
ρος ὑποκάτω φαίνεται κατ' ἀνατολὰς ἠωρημένη
ἡ ἁγία Κιβωτός (ἐν ἣ τὸ θεῖον Μάννα τηρεῖ-
ται, αὐτὸ, δηλαδή, τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ,) διὰ χρυσίου καὶ πολυτί-
μων λίθων ὠραῖσμένη, ἔχουσα καὶ τὴν μυστικὴν
Εὐχαριστίαν εἰς τὸ θυρίδιον ἐκτετυπωμένην, καὶ
καυδὴλαν ἔμπροσθεν ἀργυρᾶν, καίουσαν ἀκοιμή-
τως. Ἐξ ἐκατέρων δέ, καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου
ἐπιγέγραπται· Ἐ γ ῶ εἰ μ ι ὁ ἄ ρ τ ο ς ὁ ἐ κ τ ο ῦ
ο ὐ ρ α ν ο ῦ κ α τ α β ᾶ ς· ἐ ἄ ν τ ι ς φ ᾱ γ η ἐ κ τ ο ῦ-
τ ο υ τ ο ῦ ἄ ρ τ ο υ, ζ ῆ σ ε τ α ι εἰ ς τὸ ν αἰ ῶ ν α.

Περὶ δὲ τὰ κατωτέρω τῆς ἱερᾶς κόγχης βλέ-
πεις κύκλωθεν, εὐμεγέθεις καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν
Κιβωτὸν νενευκότας, τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλη-
σίας Ἱεράρχας, ἄπασαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν
ἐνδεδυμένους, καὶ τῆς θείας Μυσταγωγίας τὸν
τύπον ἐμφαίνοντας, οἷον δεξιόθεν μὲν τὸν Τρι-
μυθοῦντος Σπυρίδωνα, τὸν μέγαν Βασίλειον καὶ
τὸν θεολόγον Γρηγόριον· ἀριστερόθεν δέ, τὸν
Χρυσορρήμονα Ἰωάννην, τὸν Ἀλεξανδρεῖς Ἀθα-
νάσιον, καὶ τὸν Μύρων Νικόλαον. Καὶ οὗτοι διὰ
ζωγραφίας ὑπάρχουσι τό, τε εἶδος καὶ τὸ σχῆ-
μα πρὸς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ἀκριβῶς ἀπει-
κασμένοι. Διεπονθήθησαν δέ, μετὰ καὶ τῶν ἄλ-

λων τῆς κόγχης ἐκτυπωμάτων τῷ 1853, ὅτε καὶ ἡ ἀγία Τράπεζα ἐκ θεμελίων ἀνεκαίνισθη, καὶ αὐταὶ προσέτι αἱ περίεξ ἱερὰ εἰκόνες, πεπαλαιωμέναι ἤδη καὶ κατὰπτωτοι καταντήσασαι. Μαρτυρεῖ δὲ τοιαύτη τις πρὸς τὰ κατωτέρω ἐπιγραφή· « Μιχαὴλ Δαμασκηνὸς, Κρής, τὴν » κόγχην ἐξωγράφησεν ἐν ἔτει αφοθ', κατὰ δὲ » τὸν τύπον τῆς πρώην ἀνεκαίνισε Σεβαστιανὸς Σάντης τῷ αὐνγ'. » .

Αὕτῃ δὲ ἡ ζωνφόρος Τράπεζα, τετράγωνος οὔσα, ἐν μέσῳ τῆς ἱερᾶς κόγχης καθίδρυται ἐπὶ κίονος ἑνὸς, ἀπὸ ἐρυθροῦ μαρμάρου διαστίλβοντος διὰ τὴν λειότητα· τὰς δὲ γωνίας αὐτῆς λευκὸν καὶ κάλλιστον μάρμαρον καθωρατίζει. Ἀνωθεν δὲ τοῦ θείου Θυσιαστηρίου ἐπίκειται ὄροφος ἡμισφαίριος (τὸ παρά τισι κιθώριον καὶ κουδούκλιον λεγόμενον), ὃς τις μετὰ τῶν ὑποστηριζόντων τεσσάρων στυλίσκων, ἀπὸ λευκοῦ μαρμάρου γεγλυμμένων καὶ ἀπεξεσμένων, πολλὴν ἐκπέμπει τὴν καλλονὴν καὶ τὴν λάμψιν. Ταῦτα δὲ ὅλα κατεσκευάσθησαν καὶ ἐτελειώθησαν ἐξ ἐπιστάσις εὐλαδῶν καὶ εἰδημόνων ἐν ταύτῳ Ὁρθοδόξων, ἵνα μὴ τι κοσμικὸν καὶ ἀπαράδεκτον ἀναφανῇ, ὥς ἐν τινι ἐσχάτῳ τῶν κατὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἀνατολικῶν Νεῶν. Ἡ δὲ ἀγία Τράπεζα καθιερώθη μετὰ πάσης τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς ἀκολουθείας καὶ διατάξεως παρὰ τοῦ πρώην Δαλματίας ἀγίου Βενεδίκτου τοῦ Κραλίδου, συμπαρόντων τῶν Ἱερέων, καὶ λοιπῶν

Κληρικῶν, καὶ πλήθους πιστῶν, τῇ κβ'. Δεκεμβρίου τοῦ 1853 σωτηρίου ἔτους.

Πρὸς δυσμάς δὲ τῆς θείας Τραπεζίης, γύρωθεν τῆς βασιλικῆς Πύλης, καταφαίνεται ἐξισορημένος ὁ Μυστικὸς Δείπνος, χειρὶ Βενεδίκτου τοῦ Εἰμπορίου, ὡς ἐκεῖ σεσημείωται. Κρῆς δὲ ὁ ζωγράφος οὗτος ὑπῆρξε, τοῦτο, παρ' ἄλλα, καὶ τὸ εἰκόνισμα φιλοτεχνήσας κατὰ τὸ 1606. Τῶν δὲ πλαγίων τοῦ ἱεροῦ Βήματος θόλων, μικρῶν ὄντων καὶ ἡμισφαίριων, καθορᾶται πρὸς μὲν τὰ δεξιὰ (ἢ καὶ ἄλλως τὸ Διακονικὸν λεγόμενον) ἐζωγραφημένη ὑπὸ Ἰωάννου Κυπρίου ἢ ἐπὶ τοὺς κύκλωθεν Ἀποστόλους κατὰβάσεις τοῦ παναγίου Πνεύματος, καὶ Ἄγγελοι τέσσαρες εἰς τὰς γωνίας· πρὸς δὲ τ' ἀριστερὰ (ἢ τὴν ἁγίαν Προσκομιδὴν,) βλέπεις διατετυπωμένην τὴν Ἐτοιμασίαν, καὶ τοὺς θεοστέπτους Βασιλεῖς Κωνσταντῖνον καὶ Ἐλένην καὶ ἄλλους Ἀγίους· ἐπὶ δὲ τὰς γωνίας, τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς. Μικραὶ δὲ ἀψίδες, ἢ μᾶλλον κόγχαι δύο, φαίνονται ἀφ' ἐκχτέρων τοῦ Βήματος, ἡ μὲν εἰς τὸ Διακονικόν, ἡ δὲ εἰς τὴν Προσκομιδὴν, διὰ ζωγραφημάτων ἐκάστη κεκοσμημένη. Καὶ ἐν μὲν τῇ ἐκ δεξιῶν θεωρεῖται ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ· ἐπὶ δὲ τὸ ὑπερθεὶς αὐτῆς ἡμιθόλιον, ἡ Ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ. Αὗται δὲ αἱ ἱερὰ εἰκόνες, ἀρχαῖαι (1593) καὶ καλαί, φέρουσι καὶ τ' ὄνομα Ἰωάννου Κυπρίου, τοῦ καὶ τὸν θόλον τοῦ Ναοῦ ζωγραφήσαντος, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἵπομεν.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐπιτάφιον τοῦ Χριστοῦ εἰ-
κόνισμα φαίνεται, ἀμφοτέρωθεν ὁμοιόμορφον, καὶ
εἰς ὑελόφρακτον θήκην τηρούμενον, διὰ χειρὸς
δὲ τοῦ Ῥεθυμνίου ἱερέως Ἐμμανουὴλ τοῦ Τζά-
νε τεχνουργηθὲν τῷ 1677. Σὺ δὲ ταῦτα τὰ
θεῖον ἐκτύπωμα καθορῶν, τὸ κατὰ τὸ ἅγιον καὶ
μέγα Σάββατον προσκυνούμενον, τέτρωται τὴν
καρδίαν, βλέπων τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν ἄπνουν
ἐν τάφῳ κατατιθέμενον, καὶ τὴν ἄχραντον αὐ-
τοῦ Μητέρα ἐποδυρομένην καὶ καταδακρύουσαν.
Τοσοῦτον τὰ κατὰ φύσιν ὁ ζωγράφος διὰ πά-
σης ἀκριβείας ἐμιμήθη. Καὶ ἄλλη τις θήκη κα-
ταφάνεται εἰς τὸν νότιον τοῖχον τοῦ Διακονι-
κοῦ, ἐν ᾗ σώζεται Στχυρὸς μέγας, διὰ χελύου
καὶ μαργάρου μεμουςειωμένος. Ἐκτίθεται δὲ
κατὰ τὸν Ὀρθρον τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὡς
παρ' ἡμῖν ἀνέκαθεν εἴθισται· καίει δὲ καὶ ἔμπρο-
σθεν αὐτοῦ ἀργυρόχυτος κανδήλα καὶ ἄσβεστος.
Ἡ δ' ἐπὶ τούτῳ διὰ χρωματουργίας εἰκὼν τοῦ
Ἐσταυρωμένου ὑπάρχει παλλῆς εὐλαβείας καὶ
κατανύξεως παρεκτικῆ. Τοιοῦτον δὲ τὸ πολύ-
πονον καὶ θαυμάσιον ἔργον, δημιουργηθὲν ἐν
Κυθήροις, ἀφιερώθη εἰς τὸν Ναὸν τῷ 1662 πα-
ρὰ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν Δημητρίου τοῦ Περούλη.
Εἰς δὲ τὸ ὑπεράνω τοῦ Στχυροῦ ἡμικύκλιον
βλέψεις ἐζωγραφημένον (καὶ τοῦτον δὲ Ἰωάννου
Κυπρίου) τὸν Πιλάτον, τὰς χεῖρας νεπτόμενον,
καὶ ὀρώον ἐαυτὸν ἀποφκίνοντα ἐκ τοῦ αἵματος
τοῦ δικαίου Χριστοῦ. Τέλος δὲ, καὶ ἄλλα μι-

καὶ εἰκονίσματα φαίνονται πρὸς δυσμὰς· καὶ Νιπτήριον ὑπάρχει ἀπ' ἐρυθροῦ μαρμάρου ἀνάγλυπτον, καὶ μικρά τις τῶν ἱερῶν τευχῶν Βιβλιοθήκη, κατὰ τὴν παλαιάν τῆς Ἐκκλησίας διατύπωσιν.

Εἰς δὲ τῆς ἁγίας Προσκομιδῆς τὴν ἀψίδα, ζωγραφικῶς καθιστόρηται ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ, λαμπρότατον ἀριστούργημα καὶ πάσης σπουδῆς ἄξιον, διὰ τε τὸ σεμνὸν τῶν προσώπων καὶ τὸ κάλλος τῶν προσθημάτων. Οὐ μακρὰν δὲ τῆς ἀληθείας εἰκάζει, ἀποδοῦναι τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀδέσποτον τοῦτο πόνημα τῷ προειρημένῳ Μιχαὴλ τῷ Δαμασκηνῷ. Καὶ ἐπὶ μὲν τὸ ἄνωθεν τῆς ἀψίδος ἡμιθόλιον πρόκειται ἐφορῶν ὁ ἀνάρχος Πατήρ, ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, ὡς ἐκεῖ γέγραπται· ἐπὶ δὲ τὰς αὐτῆς πρυτανείας, οἱ ἅγιοι Διάκονοι Λαυρέντιος, Παρμενᾶς, Πρόχορος καὶ ἕτεροι μετὰ τούτων. Δεξιῶθεν δὲ τῆς Προσκομιδῆς ὑπάρχει καὶ ἱερὸν Σκευοφυλάκιον, ἐν μέσῳ πισσοῦ λελαξευμένον.

Εἰς δὲ τὸν βόρειον τῆς Προσκομιδῆς τοῖχον, ἀνεστήλωται τηρούμενον ἀρχαιότατον καὶ πανσέβαστον εἰκόνισμα τῆς Θεομήτορος, ἀργυρόχρυσον ὅλον, καὶ διὰ λίθων πολυτίμων καὶ ποικιλοχρόων, καὶ ἀναθημάτων πνυτοίων κατ' ἄκρας ἐμπρέπον καὶ περιλάμπον. Τοῦτο δὲ τῆς Παναγνῆς τὸ θεῖον τύπωμα, ἐκ δεξιῶν μὲν τὰς χεῖρας αὐτῆς διαπετώσῃ πρὸς τὸν υἱὸν καὶ

Δεσπότην, ἄνω δὲ περὶ τὴν ἀριστερόθεν γωνίαν ἐχούσης Ἀγγέλους ἐν νεφέλαις, ἱκετικῶς ἐπιβλέποντας, αφιερώθη εἰς τὴν Ἀδελφότητα παρά τινος Μεγάλης Δουκίσσης (τῆς κυρίας Ἄννης δηλονότι, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἰπομεν). Ἐσώζετο δὲ πρὸ τῆς ἀλώσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ ἐκεῖσε Παλάτιον τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ μεγάλου Δουκὸς Νοταρά. Καλεῖται δὲ αὕτη ἡ θαυματουργωτάτη εἰκὼν, ἡ Παναγία ἡ Κρυπτή, ὡς ἡ τε παρχόδοσις καὶ τὰ σύγχρονα σχεδὸν ὑπομνήματα, δηλοῦσι· διότι, καθ' ὃν χρόνον εἰσέβαλον οἱ Τούρκοι εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ Β', καὶ ναοὺς καὶ οἴκους ἐλέηλάτουν, βακχεύοντες καὶ πανώλεθρα πράττοντες, ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν ἀπὸ τοῦ Παλατίου παραδόξως ἐκρύβη, καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν εὑρέθη ἔξω τῆς πόλεως (1). Ἀείφωτος δ' ἔμπροσθεν αὐτῆς διαυγάζει ἀργυροῦς λύχνος. Ἐφ' ὅλας δὲ τὰς κατὰ τὸν Αὐγούστον νηστήμους ἡμέρας τῆς Θεοτόκου, ἡ χαριτόβρυτος αὐτῆς εἰκὼν ἐν μέσῳ τοῦ χοροῦ προτίθεται εἰς προσκύνησιν τῶν εὐλαβῶν, ἐπὶ σανιδώματι, ποικίλως τετορευμένου καὶ περιχρύσου. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως καὶ λιτανεῖα ἔξω τοῦ Ναοῦ γίνεται, μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ λαμπαδηφορίας.

(1) Ὁρ. ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἀντίτυπον τῆς μαρτυρίας.

Τεσσάρων ὅλων αἰώνων καὶ ἐπέκεινα παριπ-
 πευσάντων ἀπὸ τῆς θεοβουλῆ τοῦ εὐρέσεως τοῦ-
 του τοῦ ἱεροῦ κειμηλίου, ἀμάραντον εἰσέτι βλέ-
 πεις τῶν χρωμάτων τὴν ρίζιν, καὶ τὴν μορφήν
 τῶν προσώπων καταφανῆ, καίτοι μελαινωθέντων
 ὑπὸ τῆς πολλῆς ἀρχαιότητος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
 ἡ Θεομήτωρ φαίνεται λέγουσα τὸ θεόχρηστον
 ἐκεῖνο λόγιον τῆς αὐτῆς προτυπωτάτης τοῦ
 Ἀσματος Νύμφης· Μέλαινά εἰμι ἐγὼ καὶ
 καλή. Τὰς δὲ βολὰς τῶν ὀμμάτων ἀπευθύνει
 πρὸς τὸν θεωρὸν ἢ παντελεήμων καλὸν ὀρῶσα
 καὶ ἰλαρὸν, καὶ σταθερᾶς ἐλπίδος πληροῦσα τὰς
 καρδίας τῶν πιστῶς αὐτῇ προσερχομένων. Εἰς
 δὲ τὸ ὑπεράνω τῆς Παναγίας ἡμικύκλιον καὶ
 ἄλλη τις διὰ ζωγραφίας Ἰωάννου Κυπρίου πα-
 ράστασις καθορᾶται, ἡ τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ,
 πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν Μάριν φθεγγομένου τὸ,
 Μή μου ἄπτου· καὶ ἕτερι, τέλος, πρὸς δυ-
 σμᾶς τῆς Προσκομιδῆς μικραὶ εἰκόνες.

Τὸ δὲ κάτω ἔδαφος τοῦ σύμπαντος ἱεροῦ
 Βήματος κατέστρωται ἐκ μαρμάρων λευκῶν καὶ
 μελάνων, καὶ τινων διὰ μουσοστίκτων ψηφίων
 διηριθισμένων. Οὕτω δὲ πρὸς ἀλλήλας ὑπάρχου-
 σιν αἱ μικραὶ πλάκες προσφιλῶς συνηρμοσμέναι,
 ὥστε λημβάνουσι πρόσωψιν ἑνὸς καὶ μόνου μαρ-
 μάρου, καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν κάλλιστα ἐσχε-
 διασμένου. Πρὸ δὲ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς φαίνε-
 ται καὶ πλάξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, τῶν Ἀρχιε-
 ρέων τὸν τάφον ἐπικαλύπτουσα. Τὸ δὲ Ἱερόν

ἡσφάλισται διὰ θυρωμάτων σιδηροχύτων καὶ ἐπιχρύσων.

Ἡμεῖς δὲ τὰ τε κατὰ τὸν ἔξω καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ εὐαγοῦς Νχοῦ διαγράψαντες, ἐν καὶ μόνον ἐκ τῶν εἰρημένων συμπερρίνομεν, ὅτι Ἕλληνες ἐχρημάτισαν οἱ πλείονες τῶν ζωγραφησάντων αὐτόν· καθὼς ἡ Ὁρθόδοξος ἐνταῦθα Ἀδελφότης εὐσεβοῶς καὶ φιλοτίμως προενόησεν, ὅπως εἰς τὸν περίβλεπτον αὐτῆς Νχὸν καὶ ὕφος καὶ μορφὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων θεωρῶνται, συνωδᾷ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν καὶ πατροπαράδοτον τοῦ πνεύματος ἀπλότητα, ὡς ἀποστρέφουσιν πᾶν ὃ, τι τὰς αἰσθήσεις ὑλικῶς συναρπάζει, καὶ ἀποτρέπει τό, τε εὐλαβές καὶ τὸ κατὰ νουτικὸν τῶν θείων ὑποτυπωμάτων. Καὶ δὴ καὶ ζωγράφοι ἐκ τῶν περιφανεστέρων κατελάμπρυνον τότε τὴν Βενετίαν, οἷον ὁ Καλλιάρης, καὶ ὁ Γιντορέττος, καὶ ὁ Πάλμκς, καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἀντώνιος ὁ Βασιλάκης ἐκ Μήλου. Καὶ ὅτι μὲν οὗτοι δυτικῶς τῷ τρόπῳ μετήρχοντο τὴν τέχνην, ἡλίου φανώτερον. Ἀλλ' οἱ πρόγονοι ἡμῶν, μὴ χαριζόμενοι τῷ ἀνθρωπινῷ καὶ θελκτικῷ καὶ ἀνιέρῳ τῶν προσώπων, προέκριναν τὰ ἀπλούστερα, καὶ σεβάσματα, καὶ ἀποστολικὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἀκριβοῶς ἐξετέλεσαν, ὁσάκις ἀνάγκη συνέπεσεν ἐπισκευῆς τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιβλαβέντων, μὴ φεισάμενοι ἐπιμελείας ὅπως ἀναλλοίωτα διατηρῶνται. Ὅθεν ἔξοδα ὑ-